

стане жива клѣтка, за да може да се развива — като растение. Ако вникните добрѣ въ тази мисль, ще разберете, че и най-благородното растение трѣбва да прѣобърне своитѣ дървени неподвижни клѣтки въ месо и нерви, за да може да чувствува и да се движи както се чувствуватъ и движатъ животнитѣ. Така и ние трѣбва да платимъ всичко, за да образуваме оная клѣтка, която създава светитѣ. Ние сме сега мъртви; въ небето ние сме насадени съ главата надолѣ. Трѣбва да се пожертвуваме, за да станемъ разумни клѣтки, да станемъ едно съ Христа и, като минемъ прѣзъ Неговото тѣло, прѣзъ Неговия умъ, прѣзъ Неговото сърце, само тогава ще можемъ да се тонираме, да разберемъ дълбокия смисль на нѣщата. Разбира се, тия нѣща сж много отвлѣчени и, ако бихъ се впусналъ да ги обяснявамъ, ще се отвлѣка отъ темата си, а това нѣма да ви ползува. Първото нѣщо въ живота е послушанието. Единъ грѣцки ученикъ въ древността искалъ да изучи тайнитѣ науки и за това отишълъ въ Египетъ, въ училището на тѣй нареченото Бѣло Братство. Главниятъ жрецъ на храма на Изиди, като го развеждалъ, завелъ го прѣдъ една статуя и му казалъ: „Това е Истината“, — „Защо не ме доведохте понапрѣдъ при Истината, ами ме развеждате другадѣ? Трѣбваше още първия пътъ да да ме доведете тукъ“, — възразилъ ученикътъ. „Не може“, рекълъ жрецътъ и добавилъ: „Да не вдигаашъ завѣсата на тази статуя, не се докосвай до нейното було, изучавай я отвънъ“. У ученика се заражда голѣмо желание да види какво има отъ долу, подъ туй було; рекълъ си: Като вдигна това було, ще намѣря Истината и, когато се върна въ